

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจและคุณภาพกำไรของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยตัวแทนในการวัดคุณภาพกำไร ประกอบด้วยอัตราส่วนทางการเงิน 2 อัตราส่วน คือ (1) ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating Cash Index: OCI) (2) อัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash Flow Adequacy: CFA) ตัวแปรที่สนใจศึกษาหรือตัวแปรอธิบาย คือ ค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจ และตัวแปรควบคุม คือ ขนาดของกิจการ อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชี อัตราส่วนแสดงสภาพหนี้ กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน ค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวม ผลขาดทุนของกิจการ โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตัวแปรจากงบการเงินและหมายเหตุประกอบงบการเงิน ในระหว่างปี พ.ศ. 2547-2550 และมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 192 ข้อมูล

ข้อมูลทั้งหมดถูกวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยของข้อมูลทั้งหมด (Mean) ค่ามัธยฐานของข้อมูล (Median) ค่าสูงสุดของข้อมูล (Maximum) ค่าต่ำสุดของข้อมูล (Minimum) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูล (Standard Deviation) และการวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจและคุณภาพกำไรของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย การศึกษาสามารถสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล ข้อค้นพบข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ และข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

5.1 สรุปผลการศึกษา

ผลการศึกษา พบว่าค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพกำไร ซึ่งวัดโดยอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน(CFA) เพียงอัตราส่วนเดียว ส่วนตัวแปรควบคุมพบว่ากระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพกำไร ซึ่งวัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน(OCI) และอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน(CFA) และค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวมมีความสัมพันธ์เชิงลบกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน(OCI) และอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน(CFA) ส่วนอัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีมี

ความสัมพันธ์เชิงลบกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน(OCI) และพบว่าผลขาดทุนของกิจการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน(OCI) ส่วนตัวแปรควบคุมที่เหลือ คือ ขนาดของกิจการและอัตราส่วนแสดงสภาพหนี้ไม่พบความสัมพันธ์กับคุณภาพกำไร โดยสามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ ดังตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรตาม	ตัวแปรอิสระ	สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
OCI	ค่าความนิยม	บวก	บวก
	ขนาดของกิจการ	ลบ	บวก
	อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชี	บวก	ลบ**
	อัตราส่วนแสดงสภาพหนี้	ลบ	บวก
	กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน	บวก	บวก**
	ค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวม	ลบ	ลบ**
	ผลขาดทุนของกิจการ	ลบ	บวก**
CFA	ค่าความนิยม	บวก	บวก**
	ขนาดของกิจการ	ลบ	บวก
	อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชี	บวก	ลบ
	อัตราส่วนแสดงสภาพหนี้	ลบ	ลบ
	กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน	บวก	บวก**
	ค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวม	ลบ	ลบ**
	ผลขาดทุนของกิจการ	ลบ	บวก

หมายเหตุ :

** มีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

โดยที่

OCI คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

CFA คือ อัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจและคุณภาพกำไรของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย สามารถอภิปรายผลการศึกษาดังนี้

1) ค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) ในทิศทางบวก แสดงว่าค่าความนิยมมีความสัมพันธ์กับคุณภาพกำไรในแง่ของความเพียงพอของกระแสเงินสดในการจ่ายรายจ่ายที่จำเป็น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน H₂ เนื่องจากค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจแสดงให้เห็นถึงความคาดหวังของผู้จ่ายซื้อที่มีต่อประสิทธิภาพในการดำเนินงานและผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นตามมาในภายหลังจากการรวมธุรกิจ ดังนั้นกิจการที่มีค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจมากจะมีผลการดำเนินงานที่ดี แต่ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI) แสดงว่าค่าความนิยมไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพกำไรในแง่ของความสามารถของกำไรในการก่อให้เกิดกระแสเงินสด จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐาน H₁ อาจเนื่องมาจากการที่ผู้ซื้อจ่ายจำนวนเงินส่วนเกินที่มากกว่ามูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์สุทธิของกิจการที่ถูกซื้อเพราะคาดหวังผลการดำเนินงานที่ดี ในลักษณะของกิจการภายหลังจากการรวมธุรกิจจะมีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานเพียงพอหรือไม่ที่จะนำไปลงทุนในสินทรัพย์ถาวร ซื้อสินค้าเพิ่มขึ้นเพื่อนำมาขายจ่ายเงินปันผล และจ่ายชำระหนี้สินของกิจการมากกว่าจะสนใจว่ากำไรของกิจการสามารถก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานจำนวนเท่าไร

2) ขนาดของกิจการไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI) และอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของทศลิษา สังขสุวรรณ (2548) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการเป็นผู้สอบบัญชีกับคุณภาพกำไรของบริษัทลูกค้าของกลุ่มบริษัทวิศุก่อสร้างและเครื่องตกแต่งที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และพบว่าขนาดของกิจการไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยรายการคงค้าง

3) อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI) ในทิศทางลบ แสดงว่าอัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีมีความสัมพันธ์กับคุณภาพกำไรในแง่ของความสามารถของกำไรในการก่อให้เกิดกระแสเงินสด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Ken et al. (2005) ที่ศึกษาเรื่อง Audit quality and earnings management for Taiwan IPO firms และพบว่า อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางลบกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยรายการคงค้าง

โดยทิศทางความสัมพันธ์ที่ได้ไม่ได้เป็นไปตามที่คาดหวัง ที่ว่ากิจการที่มีอัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีสูง จะส่งผลให้คุณภาพกำไรสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบริษัทที่มีอัตราส่วนดังกล่าวสูง แสดงว่านักลงทุนทั่วไปในตลาดมองว่ากิจการมีศักยภาพที่จะเติบโตสูงและคาดว่าผลการดำเนินงาน หรือผลตอบแทนในหลักทรัพย์ที่ตนซื้ออาจจะดีจึงยอมจ่ายซื้อหลักทรัพย์ในราคาที่สูงกว่ามูลค่าทางบัญชี ดังนั้นหากกิจการมีผลการดำเนินงานที่แยกลงจะเกิดแรงจูงใจในการบริหารจัดการรายการบัญชี เพื่อให้ให้นักลงทุนมองว่ากิจการมีผลการดำเนินงานที่ดีและยอมจ่ายซื้อหลักทรัพย์ในราคาที่สูงกว่ามูลค่าทางบัญชีดั้งเดิม ส่งผลให้คุณภาพกำไรของกิจการต่ำ แต่อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) แสดงว่าอัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพกำไรในแง่ของความเพียงพอของกระแสเงินสดในการจ่ายรายจ่ายที่จำเป็น อาจเนื่องมาจากผลการดำเนินงานที่นักลงทุนมองคือตัวกำไรสุทธิโดยมองว่ากำไรของกิจการสามารถก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานได้มากน้อยเพียงใดโดยไม่ได้มองลงไปถึงว่ากระแสเงินสดจากการดำเนินงานนั้นเพียงพอหรือไม่ที่จะจ่ายรายจ่ายที่จำเป็นของกิจการ จึงทำให้อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI)

4) อัตราส่วนแสดงสภาพหนี้ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI) และอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Jerry et al. (2006) ที่ศึกษาเรื่อง The effect of audit committee performance on earnings quality และพบว่า อัตราส่วนแสดงสภาพหนี้ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยการแปลงงบการเงิน และผลการศึกษาของ Flora F. Niu (2006) ที่ศึกษาเรื่อง Corporate governance and the quality of accounting earnings: a Canadian perspective และพบว่า อัตราส่วนแสดงสภาพหนี้ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยรายการคงค้าง

5) กระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI) และอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) ในทิศทางบวก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Ken et al. (2005) ที่ศึกษาเรื่อง Audit quality and earnings management for Taiwan IPO firms และพบว่า กระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางบวกกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยรายการคงค้าง โดยทิศทางความสัมพันธ์ที่ได้เป็นไปตามที่คาดหวังที่ว่ากิจการที่มีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานสูง จะส่งผลให้คุณภาพกำไรสูง แสดงว่ากิจการที่มีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

สูง นั้นมีผลการดำเนินงานที่ดีและมีความเป็นไปได้น้อยที่จะนำรายการคงค้างมาใช้ในการบริหารจัดการรายการทางบัญชีของกิจการส่งผลให้คุณภาพกำไรสูง

6) ค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI) และอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) ในทิศทางลบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Ken et al. (2005) ที่ศึกษาเรื่อง Audit quality and earnings management for Taiwan IPO firms และพบว่า ค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางลบกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยรายการคงค้าง และผลการศึกษาของ Jerry et al. (2006) ที่ศึกษาเรื่อง The effect of audit committee performance on earnings quality และพบว่า ค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางลบกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยการแปลงงบการเงิน โดยทิศทางความสัมพันธ์ที่ได้เป็นไปตามที่คาดหวังที่ว่ากิจการที่มีค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวมสูง จะส่งผลให้คุณภาพกำไรต่ำ เนื่องจากการบริหารจัดการรายการทางบัญชีมีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้กระแสกำไรราบเรียบขึ้น ดังนั้นหากปีไหนที่กิจการมีกำไรสูงมากมักจะปรับค่าใช้จ่ายให้สูงขึ้นเพื่อให้กำไรลดลง และปีที่กิจการมีผลกำไรน้อยก็มักจะปรับค่าใช้จ่ายให้น้อยเพื่อให้กำไรสูงขึ้น เพื่อสะท้อนกระแสกำไรที่เกิดขึ้นเป็นประจำหรือสม่ำเสมอมากขึ้น ทำให้กระแสเงินสดและกำไรไม่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันส่งผลให้กำไรมีคุณภาพต่ำ

7) ผลขาดทุนของกิจการมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI) ในทิศทางบวก แสดงว่าผลขาดทุนของกิจการมีความสัมพันธ์กับคุณภาพกำไรในแง่ของความสามารถของกำไรในการก่อให้เกิดกระแสเงินสด ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Jerry et al. (2006) ที่ศึกษาเรื่อง The effect of audit committee performance on earnings quality และพบว่า ผลขาดทุนของกิจการมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางลบกับคุณภาพกำไรซึ่งวัดโดยการแปลงงบการเงิน ซึ่งทิศทางความสัมพันธ์ที่ได้ไม่ได้เป็นไปตามที่คาดหวัง ที่ว่ากิจการที่มีผลการดำเนินงานขาดทุนจะเกิดแรงจูงใจที่จะบริหารจัดการรายการบัญชี ส่งผลให้คุณภาพกำไรต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจการที่นำเสนอผลการดำเนินงานเป็นกำไร แท้ที่จริงแล้วมีผลการดำเนินงานขาดทุนแต่ได้บริหารจัดการรายการบัญชีและนำเสนอผลการดำเนินงานเป็นกำไร ส่งผลให้กิจการที่มีผลการดำเนินงานได้กำไรมีคุณภาพกำไรต่ำ แต่ผลขาดทุนของกิจการไม่มีความสัมพันธ์กับอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) แสดงว่าผลขาดทุนของกิจการไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพกำไรในแง่ของความเพียงพอของกระแสเงินสดในการจ่ายรายจ่ายที่จำเป็น อาจเนื่องมาจากกิจการพยายามที่จะหลีกเลี่ยงการรายงานการขาดทุน จึงบริหารจัดการรายการบัญชีทำให้กระแสเงินสดและกำไรไม่มีความสัมพันธ์

ไปในทิศทางเดียวกันโดยกิจการไม่ได้สนใจว่ากระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกิจการเพียงพอหรือไม่ที่จะจ่ายรายจ่ายที่จำเป็น เนื่องจากนักลงทุนส่วนใหญ่จะมองแต่เพียงตัวเลขกำไร จึงทำให้ผลขาดทุนของกิจการมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI)

กล่าวโดยสรุปได้ว่าค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจมีความสัมพันธ์กับคุณภาพกำไรที่วัดโดยอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI) นอกจากนี้ยังพบว่าผลการศึกษาในครั้งนี้มีปัจจัยบางตัวที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพกำไรซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในอดีต ได้แก่ อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชี กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน ค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวม ผลขาดทุนของกิจการ

5.3 ข้อค้นพบ

1. ค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรที่วัดโดยอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) แต่ไม่พบว่ามี ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพกำไรที่วัดโดยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI)
2. อัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีซึ่งสะท้อนถึงความเติบโต (growth) ของหลักทรัพย์มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางลบกับคุณภาพกำไร ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
3. กระแสเงินสดจากกิจกรรมดำเนินงานมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางบวกกับคุณภาพกำไร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
4. ค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางลบกับคุณภาพกำไร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
5. ผลขาดทุนของกิจการมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางบวกกับคุณภาพกำไร ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.4 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้

1. การศึกษาในครั้งต่อไปหากจะทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจและคุณภาพกำไรควรใช้อัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (CFA) เป็นตัวแทนในการวัดคุณภาพกำไรมากกว่าดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (OCI) เพราะการที่ผู้ซื้อจ่ายจำนวนเงินส่วนเกินที่มากกว่ามูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์สุทธิของกิจการที่ถูก

ซื้อเพราะคาดหวังผลการดำเนินงานที่ดี ในรูปแบบที่ว่า กิจกรรมภายหลังจากการรวมธุรกิจจะมีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานเพียงพอหรือไม่ที่จะนำไปลงทุนในสินทรัพย์ถาวร ซื้อสินค้าเพิ่มขึ้นเพื่อนำมาขาย จ่ายเงินปันผล และจ่ายชำระหนี้สินของกิจการมากกว่าจะสนใจว่ากำไรของกิจการสามารถก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานจำนวนเท่าไร

2. จากที่พบว่าอัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางลบกับคุณภาพกำไร ดังนั้นกิจการที่มีอัตราส่วนราคาตลาดต่อมูลค่าทางบัญชีสูงนอกจากจะมีความเสี่ยงที่สูงแล้ว อาจมีผลการดำเนินงานที่ไม่ดี เนื่องจากหากกิจการมีผลการดำเนินงานที่แย่งอาจบริหารจัดการรายการบัญชีเพื่อให้นักลงทุนซื้อหุ้นของกิจการในราคาที่สูงดั้งเดิม ดังนั้นนักลงทุนจึงไม่ควรดูผลการดำเนินงานจากตัวเลขกำไรเพียงอย่างเดียว ควรดูจากคุณภาพกำไรซึ่งถือเป็นดัชนีที่ใช้วัดผลการดำเนินงานพื้นฐานที่แท้จริงของกิจการมากกว่า

3. จากที่พบว่าค่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางลบกับคุณภาพกำไร ดังนั้นนักลงทุนไม่ควรดูแต่เพียงตัวเลขกำไรเพียงอย่างเดียวแต่ควรดูว่าตัวเลขกำไรกับกระแสเงินสดจากการดำเนินงานสอดคล้องกันหรือไม่ เนื่องจากหากกระแสเงินสดและกำไรไม่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันอาจมีการบริหารจัดการรายการบัญชีเพื่อให้กระแสกำไรรายเรียบขึ้น ดังนั้นหากปีไหนที่กิจการมีกำไรสูงมากมักจะปรับค่าใช้จ่ายให้สูงขึ้นเพื่อให้กำไรลดลง และปีที่กิจการมีผลกำไรน้อยก็มักจะปรับค่าใช้จ่ายให้น้อยเพื่อให้กำไรสูงขึ้น เพื่อสะท้อนกระแสกำไรที่เกิดขึ้นเป็นประจำหรือสม่ำเสมอมากขึ้น โดยหากมีการบริหารจัดการรายการบัญชีมากกว่าสัมบูรณ์ของรายการคงค้างรวมจะมากและส่งผลให้คุณภาพกำไรต่ำ

4. จากที่พบว่าผลขาดทุนของกิจการมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางบวกกับคุณภาพกำไร แสดงว่ากิจการที่มีผลการดำเนินงานขาดทุนมีคุณภาพกำไรสูง หรืออาจกล่าวได้ว่ากิจการที่มีผลการดำเนินงานได้กำไรมีคุณภาพกำไรต่ำ ดังนั้นนักลงทุนไม่ควรดูตัวเลขกำไรจากงบการเงินเพียงอย่างเดียวแต่ควรดูผลการดำเนินงานจากคุณภาพกำไรเนื่องจากกิจการที่นำเสนอผลการดำเนินงานเป็นกำไร แท้ที่จริงแล้วมีผลการดำเนินงานขาดทุนแต่ได้บริหารจัดการรายการบัญชีและนำเสนอผลการดำเนินงานเป็นกำไร ส่งผลให้กิจการที่มีผลการดำเนินงานได้กำไรมีคุณภาพกำไรต่ำ

5.5 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

1. การศึกษาในครั้งต่อไปอาจศึกษาถึงตัวแปรอื่นๆที่นำมาใช้เป็นตัวแทนในการวัดคุณภาพกำไร ซึ่งอาจได้ผลการศึกษาที่แตกต่างจากการศึกษาในครั้งนี้ เช่น รายการคงค้างรวม (Total accruals) หรือรายการคงค้างที่ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้บริหาร (Discretionary accruals)
2. การศึกษาในครั้งต่อไปอาจเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่าง เช่น บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ใหม่ ซึ่งอาจได้ผลการศึกษาที่แตกต่างจากการศึกษาในครั้งนี้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved